

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ' (ΕΞΑΜΗΝ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 15 Αὐγούστου 1920

ΑΡΙΘ. 697

ΓΕΡΕΚΟΜΕΝΑ

ΚΩΣΤΗΣ ΠΛΑΙΩΜΑΣ : Νεκρική ὠδή.
Η. ΤΡΑΝΟΣ : Ὁ Ἐθνικιστής, ὁ Ἀντιπολιτευόμενος.
Ρ. : Στὸ ἀδικαστικὸν παλληκάρι.
ΛΙΑΝ ΠΑΤΡ. ΠΑΚΩΒΙΑΝ : Ὡ διαλεχτέ κι' εὐγενικέ!...
ΜΙΧ. ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ — **Κ. ΚΑΡΘΗΙΟΣ** : Δὸν Κιχώτης (συνέχεια).

Ο ΝΟΥΜΑΣ : Φαινόμενα καὶ πράγματα.
Π. ΞΗΛΑΚΟΣ : Ὁ πολιτικὸς Δραγούμης.
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ : Ὁ Ἴδας.
Ἡ Κοινὴ Γνώμη—Χωρὶς γραμματόσημο.

≡ ΝΕΚΡΙΚΗ ΩΔΗ ≡

.....Νὰ εἶμαστε γυμνασμένοι κι' ἔτοιμοι γιὰ κάθε ἀγῶνα καὶ πρὸ πάντων
γιὰ τὸν ἀγῶνα ποὺ πρέπει ν' ἀρχίσῃ γιὰ τὴν ἔνωση τῆς φυλῆς.

(ΙΔΑΣ.—Προκήρυξη στοὺς σκλαβωμένους καὶ τοὺς ἐλευθερωμένους
Ἕλληνας. Ἑλληνικὰ χρώματα 1908).

Δὲ σῶμοιαζε, λεβέντη μου, στὴ μαύρη γῆς γιὰ νάμπηξ.
(Μοιρολόγι)

Τὸ ΧΕΡΙ ποὺ ἀνεβάξει ὅπου τῆς πρέπει
τῶν ἐθνῶν τὴν κορώννα, τὴν Ἑλλάδα,
τὸ δοξάζω· τοῦ τραγουδιοῦ μου σκέπη,
πρωτοτύψωσα βωμὸ γιὰ τὴν Παλλάδα.

Μὰ κανεὶς δὲ μὲ μπόδισεν ἐμένα
νὰ τὰ στυλώνω λυρικὰ τὰ μάτια
πρὸς κάποια ὠραία πατήματ' ἀντρειωμένα,
σ' ὅποιους δρόμους καὶ σ' ὅποια μονοπάτια.

—Ἐσένα δὲ σοῦ στέκει ἀνθρώπου θρήνος·
μόνο τὸ σκουῦμα αἰσχύλειας μιᾶς Κασσάντρας·
στὸ λόγο ἀρχοντικὸς ἀνθοῦσες κρίνος,
στὴν πράξη, ὅπου καὶ ὅπως, ἦσαν ὁ ἄντρας.

Μ α ρ τ ῦ ρ ω ν κ α ἰ ἦ ρ ὠ ν α ἰ μ α : τὸ αἷμα
ποὺ τὸ ἀγροικοῦσες κ' ἔβραζεν ἐντὸς σου
τοῦ μάρτυρα σοῦ φέρεσε τὸ στέμμα
στὸ θάνατό σου.

Ἄ ! ἡ κακὴ ὥρα ἀπὸ τὴ μαύρη Μοῖρα
(τὰ γραμμένα τῆς ποῦς θὰ τὰ διαβάσῃ ;)
ποὺ σὲ ρούφηξε στὸν καταποτήρα,
ποὺ βουλήθηκε νὰ σὲ κομματιάσῃ

τὴν ἴδια τὴν ἡμέρα, ὅταν τὸ κύμα
τὸ ἀγέρινο μᾶς ἔφερε τὸ μαῦρο
τὸ μήνυμα σὰν πάγωμα ἀπὸ μνήμα
στὸ πανηγύρι τὸ ἐθνικὸ τὸ γαῦρο,

τὸ μήνυμα, ἄ ! Τὸ δολοφόνον κρίμα,
κατάκαρδα ποὺ χτύπαιε τὴν πατρίδα,
καὶ τῆς γιορτῆς ξεσκίζοντας τὸ ντύμα
καὶ τῆς χαρᾶς, τὴν ἔκανε βαρχίδα.

Μὰ κανεὶς δὲ μὲ μπόδισεν ἐμένα
στὸ θυμὸ καὶ στὸ ξάφνιασμα, ἄγρια πόσο !
τὰ λαϊκά, — ἱερὸ λείψανο, σ' ἔσένα
τὴ σκέψη λυρικὰ νὰ τὴ στυλώσω.

—Τοῦ Παγγαίου ἢ χρυσὴ καὶ τοῦ Στρυμῶνα
ἢ Ἑλληνοπούλα ἢ ποθητὴ, ὦ κατάρα !
πότε τοῦ Τούρκου κυνηγοῦ τευγόνα,
πότε μπαίγνιο τοῦ Βούλγαρου τὴ φάρα.

Στὰ Μελένικα καὶ στὰ Μοναστήρια
τοῦ ξυπνητῆ ποὺ ἀρχίζει τὸ τουφέκι,
τοῦ πρωτομάρτη ἀντάρτη, νικητήρια
δαφνοστέφανα ὁ λόγος σου τοῦ πλέκει.

Κι ἀπὸ τὴ Βοσπορίτισσα τὴν Πόλη,
ποὺ τώρα ἀπλώνει ἀσκλάβωτα τὰ χέρια,
κατετρῶντας ν' ἀνοίξῃ, ἀραξοβόλι
πανεθνικὸ, στὰ ἑλληνικὰ τὰσκέρια,

ἀπ' τὴν Πόλη τοῦ ὄνειρευτοῦ Βοσπόρου,
σὰν ἀπὸ τὴν κορφὴ, τὰ βήματά σου,
πατριδολάτρη βήματα ὁδοιπόρου
ξεκουράζοντας, ξάνοιξες μπροστά σου,

(ὅταν ὄκνοι καὶ ραχατεύαν οἱ ἄλλοι),
πλατεία, στεριάς καὶ θάλασσας μπροστά σου,
μέσ' ἀπὸ τὸ πανώριο περιγιάλι,
τὴν Ἑλλάδα τοῦ πλάστη τοῦ ἔρωτά σου.

Γιὰ τῆς φυλῆς τὴν ἔνωσιν ὁ ἀγῶνας.
πάντα ἢ δόξα στὴν ἐθνικὴν ἰδέα,
τὸ σύνθημα : Καράβι καὶ Στρατώνας !
Ὅμηρε, ζῆς ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα !